

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Gerke (spr.)

Sędziowie: SSO Małgorzata Winkler-Galicka

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant : apl. radc. J. S.

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Tomasza Jasińskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018 r.

sprawy:

1) **D. C. (1)**, oskarżonego z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 65§1 k.k. oraz art. 64§1 k.k., z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 65§1 k.k., z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 65§1 k.k. oraz art. 64§1 k.k. i z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 65§1 k.k.,

2) **R. C. (1)**, oskarżonego z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 65§1 k.k., z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. oraz z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 65§1 k.k.,

oraz

3) **M. P.**, oskarżonego z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 65§1 k.k. i z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt III K 341/15,

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie IV w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego D. C. (1) od popełnienia występku zarzucanego mu w punkcie 4 i w tym tylko zakresie sprawę D. C. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań-Stare Miasto w Poznaniu do ponownego rozpoznania,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zasądza od oskarżonych D. C. (1), R. C. (1) i M. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości po 406,66 zł od każdego z nich.

Dariusz Śliwiński Piotr Gerke Małgorzata Winkler-Galicka

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt III K 341/15:

1. oskarżonych **D. C. (1)**, **R. C. (1)**, S. M. oraz **M. P.** uznano za winnych tego, że w dniu 8 i 9 grudnia 2013 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd K. G. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki A., które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody, związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł, a pokrzywdzonego w warunkach jak wyżej na kwotę 4.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie przez policję, przy czym D. C. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i po upływie 1 roku i 9 miesięcy i 1 dnia od odbycia 1 roku 10 miesięcy i 7 dni kary pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś D. C. (1) z art. 64 § 1 k.k.,

2. oskarżonych D. C. (1), R. C. (1), S. M., M. P. uznano za winnych tego, że w dniu 8 grudnia 2013 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd M. S. (1) co do okoliczności zdarzenia drogowego polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł, przy czym D. C. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r., (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i po upływie 1 roku 9 miesięcy i 1 dnia od odbycia 1 roku 10 miesięcy i 7 dni kary pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś D. C. (1) z art. 64 § 1 k.k.,

3. oskarżonych D. C. (1), R. C. (1), S. M. uznano za winnych tego, że w dniu 25 listopada 2013 r. w O., działając w wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd C. W. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które nie zaistniało dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu w kwocie 7.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym D. C. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k., na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i po upływie 1 roku 8 miesięcy i 18 dni od odbycia 1 roku 10 miesięcy i 7 dni pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś D. C. (1) nadto w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

4. oskarżoną S. M. uznano za winną tego, że w dniu 23 września w T., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd T. B. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., natomiast D. C. (1) od czynu powyższego, popełnionego w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. uniewinniono,

5. oskarżonych D. C. (1) i S. M. uznano za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu także z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd M. K. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.500 zł, przy czym D. C. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwa z art. 286 § 1

k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i po upływie 1 roku 6 miesięcy i 13 dni od odbycia 1 roku 10 miesięcy i 7 dni kary pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś D. C. (1) nadto w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

6. uznano oskarżonych D. C. (1) i S. M. za winnych tego, że w dniu 20 września 2013 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd Z. W. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200 zł, przy czym D. C. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. IV K 605/07) za umyślne przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i po upływie 1 roku 6 miesięcy i 13 dni od odbycia 1 roku 10 miesięcy i 7 dni kary pozbawienia wolności, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

7. uznano S. M. i M. P. za winnych tego, że w dniu 6 grudnia 2013 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd K. R. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki A. (...), które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 600 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

8. uznano S. M. i M. P. za winnych tego, że w dniu 29 września 2013 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadzili w błąd Z. F. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.200 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

9. uznano oskarżonych S. M. i R. C. (1) za winnych tego, że w 2013 r., daty dziennej bliżej nie ustalono, w Z., działając wspólnie i w porozumieniu, a także z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadzili ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzono oskarżonej S. M. karę 1 roku pozbawienia wolności, a R. C. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności,

10. uznano D. C. (1) za innego tego, że, że w dniu 3 kwietnia 2013 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadził w błąd A. M. co do okoliczności zdarzenia drogowego polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe m-ki P. (...), które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonej do pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500 zł na szkodę Zakonu F. Rodziny M. w P., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i po upływie 1 roku i 27 dni od odbycia 1 roku 10 miesięcy i 7 dni kary pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

11. uznano D. C. (1) za winnego tego, że w 2013 r., daty dziennej bliżej nieustalonej w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadził w błąd H. N. co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki B., które nie

zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonego pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu, czym doprowadził ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu 1 roku 10 miesięcy i 7 dni kary pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

12. uznano D. C. (1) za winnego tego, że w dniu 9 kwietnia 2013 r. w miejscowości C. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadził w błąd M. S. (2) co do okoliczności zdarzenia drogowego, polegającego na urwaniu lusterka w pojeździe marki P. (...), które nie zaistniało, dającego podstawę do żądania od pokrzywdzonej pokrycia szkody związanej z uszkodzeniem przez niego samochodu wartości 5.000 zł ze środków Zakonu F. Rodziny M. w P., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego nie dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwa podobne z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i po upływie 1 roku 1 miesiąca i 2 dni od odbycia 1 roku 10 miesięcy i 7 dni kary pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

13. uniewinniono oskarżonego D. C. (1) od zarzutu o to, że w okresie od 2 października 2013 r. do 9 grudnia 2013 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, nabył od nieustalonej osoby samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...), o wartości 98.000 zł, uzyskany za pomocą kradzieży z włamaniem dokonanej 2 października 2013 r. w P. na szkodę P. M. (2), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2007 r. (sygn. akt IV K 605/07) za umyślne przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za ww. przestępstwa podobne, tj. od czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

14. przyjmując, że czyny opisane w pkt I-III, V-VI, X-XII stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu D. C. (1) karę 5 lat pozbawienia wolności,

15. przyjmując, że czyny opisane w pkt I-III stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu R. C. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności,

16. połączono wymierzone w pkt IX i XV oskarżonemu R. C. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

17. przyjmując, że czyny opisane w pkt I-II, VII-VIII stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu M. P. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

18. przyjmując, że czyny opisane w pkt I-VIII stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonej S. M. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

19. połączono wymierzone w pkt IX i XVIII oskarżonej S. M. kary pozbawienia wolności i wymierzono jej karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

20. zaliczono oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet wymierzonych kar pozbawienia wolności,

21. zasądzono od oskarżonych D. C. (1), R. C. (1), S. M. i M. P. solidarnie na rzecz K. G. kwotę 1.000 zł, na rzecz M. S. (1) kwotę 5.000 zł tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody,

22. zasądzono od oskarżonej S. M. na rzecz T. B. kwotę 2.500 zł (co SR określił słownie: dwa tysiące złotych) tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody po połowie,

23. zasądzono od oskarżonych S. M. i D. C. (1) solidarnie: na rzecz M. K. kwotę 3.500 zł, na rzecz Z. W. kwotę 200 zł tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody,

24. zasądzono od oskarżonych S. M. i M. P. solidarnie na rzecz K. R. kwotę 600 zł, na rzecz Z. F. kwotę 1.200 zł tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody,

25. zasądzono od oskarżonych S. M. i R. C. (1) solidarnie na rzecz H. N. kwotę 10.000 zł tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody,

26. zasądzono od oskarżonego D. C. (1) na rzecz Zakonu F. Rodziny M. w P. kwotę 1.500 zł tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody,

27. rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych, zwalniając oskarżonych od obowiązku ich uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok w całości pisemną **apelacją** zaskarżył **obrońca D. C. (1), R. C. (1), S. M. i M. P.**, zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego, tj. art. 12 k.k., polegającą na zastosowaniu do czynów przypisanych konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., podczas gdy należało przyjąć, że stanowią one czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k.,

2. obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., polegającą na przyjęciu, że oskarżeni uczynili sobie z popełnienia zarzucanych im czynów stałe źródło dochodu, a w konsekwencji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

3. rażąco niewspółmierność kary polegającej na orzeczeniu względem:

a) D. C. (2) kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniały twierdzenie, iż wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary byłoby orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze,

b) R. C. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniały twierdzenie, iż wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, byłoby orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

c) S. M. kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniały twierdzenie, iż wystarczające dla osiągnięcia celów kary, byłoby orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

d) M. P. kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniały twierdzenie, iż wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary byłoby orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wobec powyższego obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonym:

1. D. C. (1) kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. R. C. (1) kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby

3. S. M. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby,

4. M. P. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, a ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci dokumentacji medycznej L. M. na okoliczność przeprowadzenia zabiegu chirurgicznego.

Powyższy wyrok w części dotyczącej **D. C. (1)** i S. M. na ich niekorzyść zaskarżył **prokurator**, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, poprzez wydanie orzeczenia w którego treści zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie, polegająca na tym, że w pkt XXV orzeczenia (ww. pkt 22) Sąd Rejonowy zasądził na podstawie art. 46 § 1 k.k. od S. M. na rzecz T. B. kwotę 2.500 (dwa tysiące) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w połowie, a tym samym kwota wskazana jako liczba nie jest tożsama z kwotą wskazaną słownie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.,

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 366 § 1 i art. 410 k.p.k., a polegającą na oparciu rozstrzygnięcia zawartego w wyroku z pominięciem okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, nienależytej analizie dowodów i jednostronnej ich ocenie z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia D. C. (1) od dokonania zarzucanego mu w pkt IV przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a także zarzucanego mu w pkt XIII przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wobec powyższego prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Na powyższą apelację prokuratora pisemną **odpowieź** wniósł **obrońca oskarżonych**, wnosząc o utrzymanie w mocy ww. wyroku w zakresie zaskarżonym apelacją i zasądzenie na rzecz oskarżonego D. C. (1) zwrotu kosztów obrony wg norm przepisanych tytułem częściowego uniewinnienia oskarżonego.

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyłączył sprawę oskarżonej **S. M.** do odrębnego rozpoznania z uwagi na jej stan zdrowia utrudniający łączne rozpoznanie jej sprawy łącznie ze sprawą pozostałych oskarżonych. W związku z tym w dalszych rozważaniach odniesiono się jedynie do zarzutów dotyczących oskarżonych D. i R. C. oraz M. P..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie, natomiast apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna.

Na wstępie należy wskazać, że wniesienie środka odwoławczego, niezależnie od jego granic i zakresu, każdorazowo obliuguje Sąd odwoławczy do zbadania ewentualności wystąpienia uchybień, o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził wskazanych tam uchybień, osobnych zarzutów co do ich występowania nie formułowali zresztą skarżący (w zakresie dotyczącym oskarżonych D. C., R. C. i M. P. – zarzut apelacji prokuratora dotyczący obrazę art. 439§1 pkt 7 k.p.k. dotyczy jedynie S. M. i z uwagi na wyłączenie jej sprawy do odrębnego rozpoznania nie jest przedmiotem rozważań w niniejszej sprawie).

Omawiając w pierwszej kolejności **apelację obrońcy**, odnosząc się do jej **pkt 1**, należy wskazać, iż nie ma sprzeczności pomiędzy przyjęciem, że oskarżeni uczynili sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu a wykluczeniem istnienia z góry powziętego zamiaru popełnienia tych czynów; w doktrynie i orzecznictwie zauważa się, że: „ istnienie z góry powziętego zamiaru musi znajdować odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i zarazem brak jest podstaw do " **jakiegokolwiek dorozumianego czy domniemywanego przyjmowania działania w wykonaniu z góry powziętego zamiaru** " (wyrok SN z dnia 1 lutego 2006 r.,

II KK 127/05).” - Kardas, Piotr. Art. 12. W: Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Cześć I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016; „Wykonanie z góry powziętego zamiaru oznacza po pierwsze, że w skład czynu ciągłego mogą wchodzić wyłącznie zachowania umyślne (por. wyrok SN z 4.12.2008 r., III KK 242/08, Biul. PK 2009/1, s. 24). Po drugie, zamiar dotyczący ich wszystkich musi istnieć już przed podjęciem pierwszego z nich (por. postanowienie SN z 3.10.2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083). Wydaje się, że zamiar ten powinien być należycie skonkretyzowany. **Nie wchodzi tu zatem w grę zamiar ogólny ani tzw. odnawiany** [...]. Nie są też czynem ciągłym zachowania popełniane w wykorzystaniu trwałej sposobności, bez powziętego z góry zamiaru [...]” - Kulik, Marek. Art. 12. W: Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. System Informacji Prawnej LEX, 2018 i wskazana tam literatura.

W niniejszej sprawie, jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, oskarżeni mieli ogólny plan oszukiwania „na słuczkę” i wskazana była ogólnie grupa zawodowa, z której wybierali pokrzywdzonych (osoby duchowne), jednak brak było ustaleń, że mają to być konkretni księża czy zakonnice z konkretnych placówek, decyzje w tym zakresie podejmowano ad hoc. W sytuacji, w której osoba pokrzywdzonego nie jest zawczasu skonkretyzowana, nie można mówić o zamiarze w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., jako elemencie strony podmiotowej czynu zabronionego, ponieważ tak rozumiany zamiar (wyjąwszy tzw. przestępstwa bez ofiar, czy ex definitione popełniane na szkodę nieoznaczonego kręgu osób-np. art. 119 k.k. in principio) musi swoim zakresem obejmować indywidualnie oznaczonego pokrzywdzonego. Ten brak objęcia jednym, z góry powziętym zamiarem konkretnych pokrzywdzonych przekładał się następnie na brak takiego jednego, całościowego zamiaru co do poszczególnych czynów – do opracowania planu realizacji poszczególnych przestępstw przystępowano dopiero po wytypowaniu kolejnej ofiary, także sposób popełniania poszczególnych przestępstw był zależny od tego, jak w ich trakcie zachowywał się dany pokrzywdzony (na ile był skłonny ulec żądaniom zapłaty „odszkodowania” kierowanym przez oskarżonych). Tym samym podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego o braku podstaw do zakwalifikowania zachowania oskarżonych jako popełnionego w warunkach art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy miał przy tym na względzie, że argumentacja obrońcy w tej mierze pozornie zdaje się przekonywać również samego prokuratora, który choć nie wnosił apelacji na korzyść oskarżonych, to jednak wskazał w jej uzasadnieniu o możliwości zakwalifikowania czynów oskarżonych w ramach czynu ciągłego. Na brak zasadności powyższego poglądu Sąd Okręgowy wskazał już powyżej, należy jednak dodać, że formułowanie tego rodzaju argumentacji przez prokuratora przy kierunku jego apelacji na niekorzyść oskarżonych jest dowodem bezrefleksyjności, albowiem zakwalifikowanie zachowań oskarżonych z art. 12 k.k. byłoby rozstrzygnięciem na ich korzyść. Sąd Odwoławczy zdaje sobie sprawę z tego, że powyższą tezę prokurator sformułował zapewne wyłącznie w celu wzmocnienia argumentacji przemawiającej w jego ocenie za skazaniem D. C. (1) za czyn, od którego Sąd Rejonowy go uniewinnił, jednak ów brak refleksji nad możliwymi implikacjami tej tezy z punktu widzenia pozostałych zarzutów i pozostałych oskarżonych trafnie dostrzegł i słusznie próbował wykorzystać obrońca w odpowiedzi na apelację.

Przechodząc do **pkt 2** apelacji obrońcy, uwagi jej autora są także nietrafne. Sąd Okręgowy zauważył, że ustawa wymaga jedynie, aby dochody były stałe, regularne, nie muszą one natomiast stanowić głównego źródła w strukturze dochodów sprawcy. Stanowisko to jest trafne i ugruntowane w doktrynie prawa. „W literaturze i orzecznictwie przez pojęcie stałego źródła dochodu rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest **jedynym źródłem** dochodu sprawcy, jak i taką, gdy stanowi **dodatkowe, ale regularne** jego źródło [...], choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy [...]. Rozumie się przez to pojęcie pewną **powtarzalność** [...]. Na aprobatę zasługuje definicja zaproponowana przez Konarską-Wrzosiek. Według niej istotą bycia **przestępcą zawodowym** jest to, że sprawca popełnia więcej niż jedno przestępstwo, traktując to jako swoistą działalność gospodarczą [...]. Jednocześnie w literaturze wyrażono także pogląd, że wystarczy, aby sprawca uczynił sobie stały dochód z popełniania jednego przestępstwa należącego do określonej kategorii [...]” - Budyn-Kulik, Magdalena. Art. 65. W: Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. System Informacji Prawnej LEX, 2018 i wskazane tam literatura i orzecznictwo.

Z dat przypisanych czynów, których to skarżący nie kwestionuje, wynika jasno, że w 2013 r. oskarżeni w sposób regularny uzyskiwali dochód z oszustw popełnianych na szkodę księży. Oskarżeni popełniali swoje czyny m.in. 3, 9 kwietnia, 20, 29 września, 25 listopada, 6, 8-9 grudnia, każdorazowo uzyskując z tego tytułu korzyści majątkowe. Nie można zatem tej działalności rozumieć jako przestępstw popełnianych niejako „przy okazji”, widać tu bowiem

pewną powtarzalność i ciągłość w uzyskiwaniu przestępczego dochodu. Nie sposób również abstrahować od faktu, że działania oskarżonych cechowały się wysokim stopniem rozplanowania i uprzedniej identyfikacji oraz rozpoznania osób pokrzywdzonych jako duchownych, ustalenia ich zwyczajów, tak aby skoordynować przestępczą akcję na ich szkodę z ich zachowaniami. Taki sposób działania niewątpliwie cechuje przestępców zawodowych, a nie takich, którzy działają jedynie okazjnie, choćby nawet takie działania były zaplanowane. Należy jednak po raz kolejny zaznaczyć, że takie ujęcie zachowań oskarżonych w ramach pewnego kontinuum nie oznacza, że mieli oni z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstw w rozumieniu art. 12 k.k., albowiem jakkolwiek uznać trzeba, iż pewien zamysł w kontynuowaniu rozpoczętej działalności im towarzyszył, to jednak brak jest jakichkolwiek dowodów na stwierdzenie, że zamysł ten wykraczał poza tzw. zamiar ogólny, w szczególności co do pokrzywdzonych, który jak już wyżej wskazano, nie wystarcza dla uznania ich działania w ramach tzw. czynu ciągłego. Tym samym właśnie kwalifikacja tych czynów na podstawie art. 65 § 1 k.k. w pełni oddaje ich zawartość kryminalną.

Pozostając przy kwestii zawinienia oskarżonych, częściowo zasadny natomiast okazał się zarzut z **pkt 2 apelacji prokuratora**. Trafność zarzutu dotyczyła zakwestionowania uniewinnienia oskarżonego D. C. (1) w zakresie czynu zarzuconego mu w pkt 4 wyroku. Należy wskazać przede wszystkim, że materiałem zgromadzonym w sprawie, obciążającym D. C. (1) są wyjaśnienia i zeznania M. M. (2). W protokole na k. 150 (ujawnionym na rozprawie w dniu 1 czerwca 2016 r., k. 2106) M. M. (2) wskazał, że pomysłodawcą i organizatorem procederu polegającego na wyłudzeniu pieniędzy od osób duchownych metodą „na słuczkę” był właśnie oskarżony D. C. (1). Z kolei w protokole stanowiącym k. 2107 M. M. (2) wyraźnie wskazał, iż „we wszystkich zdarzeniach zawsze był D. C. (1)”. Twierdzenia te, choć znane Sądowi I instancji, zupełnie umknęły temu organowi, a już tylko w ich świetle wyjątkowo ostrożnie oceniać należy każdą wątpliwość co do udziału akurat tego oskarżonego w poszczególnych przestępstwach mu zarzucanych.

Należy również odnieść się do stwierdzenia pokrzywdzonego T. B., który rozpoznał oskarżonego D. C. (1) jako na sprawcę inkryminowanego czynu z 60% stopniem pewności. Powyższy brak katerycznej identyfikacji oskarżonego D. C. (1) jako sprawcy tego czynu był powodem, dla którego Sąd Rejonowy uniewinnił tego oskarżonego od czynu zarzuconego mu w pkt IV wyroku. Tymczasem należy zwrócić uwagę, że z identycznym stopniem pewności jako sprawca inkryminowanego czynu rozpoznany przez świadka T. B. został również M. M. (2) i takie właśnie rozpoznanie było wystarczające do skazania go w jego sprawie.

Przyjmując za pewnik, że T. B. padł ofiarą osób z kręgu przestępczego o stałym składzie personalnym, w którym występowali: D. C. (1), R. C. (1), S. M., M. M. (2) i M. P., wykluczyć należy, iż świadek pomylił D. C. (1) z R. C. (1) lub M. P., a to z uwagi na znaczną, sięgającą kilkudziesięciu lat różnicę wieku pomiędzy tymi osobami – zresztą w trakcie okazania świadek wyraźnie wskazał, że nie rozpoznaje wizerunków R. C. (1) i M. P.. Z oczywistych względów oskarżony D. C. (1) nie mógł również zostać pomyłony z S. M.. Jediną osobą, z którą D. C. (1) mógł zostać pomyłony, jest M. M. (2), albowiem obie te osoby, co wynika z ze zgromadzonych w sprawie zdjęć (k. 204-205), są bardzo do siebie podobne, a zarazem całkowicie niepodobne do R. C. (1) (k. 206) i M. P. (k. 208). Jednakże, skoro świadek wskazywał w sposób pewny i kateryczny, że w zdarzeniu brało udział dwóch mężczyzn, z czego jak ustalono prawomocnie, jednym z nich był M. M. (2), to wykluczając na podstawie powyższych uwag udział R. C. (1) i M. P., drugim z tych mężczyzn mógł być jedynie D. C. (1). Sąd Rejonowy ustalił zresztą, iż w zdarzeniu brali udział M. M. (2), S. M. i jeszcze jedna osoba, którą opisał jako nieustaloną (k. 2561), jednak – jak wcześniej wskazano – jest to błędne, bowiem w świetle powyższych dowodów, tworzących logiczną całość, tą nieustaloną osobą jest właśnie oskarżony D. C. (1). Oznacza to, iż prawidłowym rozstrzygnięciem co do tego oskarżonego w zakresie czynu na szkodę T. B. powinno być orzeczenie przesądzające winę i sprawstwo także D. C. (1).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż wyrok uniewinniający D. C. (1) od występkę zarzucanego mu w punkcie 4 nie może się ostać. Treść art. 454§1 k.p.k. wyklucza jednak możliwość wydania w tym zakresie wyroku reformatoryjnego (skazującego), a brak też jakichkolwiek podstaw do rozważania innego rozstrzygnięcia wiążącego się z przesądzeniem winy oskarżonego, a nie będącego formalnie skazaniem. Dlatego też **w tym tylko zakresie zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę D. C. (1) Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.**

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy D. C. (1) Sąd Rejonowy winien jak najszerszej skorzystać z możliwości określonej w art. 442§2 k.p.k., koncentrując się przede wszystkim na ujawnieniu zeznań pokrzywdzonego, a także zeznań i wyjaśnień M. M. (2) i ich uważnej ocenie uwzględniającej uwagi przedstawione wyżej. W oparciu o te dowody Sąd Rejonowy winien ponownie ocenić zasadność stawianego oskarżonemu zarzutu i wydać – z zachowaniem samodzielności jurysdykcyjnej – wyrok, który będzie w pełni odpowiadać poczynionym ustaleniom faktycznym co do roli D. C. w tym konkretnym procederze.

Natomiast zarzut z pkt 2 apelacji prokuratora okazał się niezasadny w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonego D. C. (1) od zarzutu z pkt 13. Sąd Okręgowy w tej mierze w pełni podziela zapatrywania Sądu Rejonowego. W ramach zgromadzonych dowodów nie da się bowiem wykluczyć, że oskarżony D. C. (1) nie wiedział i nie mógł wiedzieć, że kupowany przez niego samochód A. pochodzi z czynu zabronionego. Nie ustalono bowiem jakichkolwiek okoliczności zakupu tego pojazdu, a to właśnie tego rodzaju okoliczności (informacja od sprzedającego, zaniżona cena itp.), decydują o możliwości przypisania oskarżonemu umyślnego albo nieumyślnego paserstwa.

Co więcej, na fakt, iż oskarżony D. C. (1) nie miał świadomości przestępczego pochodzenia pojazdu A., paradoksalnie wskazuje to, że używał go do oszustw „na stłuczkę”. Należy bowiem uzmysłwić sobie, że bardzo często w sytuacji kolizji drogowej któraś ze stron decyduje się jednak wezwać Policję, np. gdy uczestnicy stłuczki nie potrafią ustalić, kto ponosi za nią winę. Nie było przecież żadnych gwarancji dla oskarżonego, że każdorazowo uda mu się „wmówić” danej osobie duchownej, iż jest ona winna stłuczki i że osoba ta nie wezwie Policji. Jest również oczywiste, że gdy Policja interweniuje na miejscu takiego zdarzenia, to weryfikuje i spisuje numery ewidencyjne pojazdów biorących udział w kolizji (Policja zdaje sobie bowiem sprawę z tego, iż notatki urzędowe z miejsca kolizji są następnie wykorzystywane przez ubezpieczycieli), co stwarza możliwość wykrycia np. faktu przebijania nr VIN w danym pojeździe, braku danego pojazdu w ewidencji lub też figurowania w wykazie pojazdów utraconych, ewentualnie nieprawidłowości w dokumentach pojazdu. D. C. (1) z faktu tego z pewnością zdawał sobie sprawę, byłoby więc wyjątkową lekkomyślnością z jego strony, żeby mając świadomość nielegalnego pochodzenia kierowanego auta, ryzykować w ten sposób wykrycie, iż porusza się on pojazdem pochodzącym z czynu zabronionego.

Kończąc rozważania w zakresie zawinienia oskarżonych D. C. (1), R. C. (1) oraz M. P. i przechodząc do oceny orzeczonych wobec nich kar, a tym samym odnosząc się do zarzutu z ***pkt 3 apelacji obrońcy***, wskazać należy, iż w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary (dotyczy to również innych środków), jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39).

Jak się podkreśla w judykaturze, nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). Chodzi natomiast o „znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)” (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy osłepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421).

W realiach niniejszej sprawy w związku z tym stwierdzić wypada, iż Sąd Rejonowy przy ferowaniu oskarżonym kar i innych środków odwołał się do ustawowych dyrektyw ich wymiaru oraz ustalił katalog okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących w odniesieniu do oskarżonych D. C. (1), R. C. (1) i M. P.. Apelacje nie zawierały żadnych sensownych zarzutów niekompletności, czy wadliwości tego katalogu. Osobne uwagi w tym zakresie obrońca sformułował jedynie w odniesieniu do S. M., wnosząc w tym zakresie o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji

dotyczącej córki oskarżonej, jednak z uwagi na wyłączenie sprawy tej oskarżonej do odrębnego rozpoznania nie mogą one być przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie.

Nie ma natomiast podstaw do premiowania oskarżonych z tytułu tego, że część przestępstw im przypisanych jest w fazie usiłowania, skoro zagrożenie karą jest tu takie samo (art. 14§1 k.k.), a przy tym do dokonania nie doszło jedynie z przyczyn całkowicie niezależnych od oskarżonych, więc niezrozumiałym jest, dlaczego należałoby ich szczególnie premiować za to, że nie zdołali w pojedynczych wypadkach osiągnąć pełni przestępnego celu.

Podkreślić też trzeba, iż w wyroku zachowana została tzw. wewnętrzna sprawiedliwość orzeczenia – kary ukształtowane wobec poszczególnych oskarżonych uwzględniają ich rolę w przestępczym procederze, czego apelujący w żaden sposób nie zdołał skutecznie podważyć.

Brak też jakichkolwiek podstaw do ingerowania w orzeczone obowiązki naprawienia szkody. Wysokość wyrządzonych szkód wynika z prawidłowych i kategorycznych ustaleń Sądu Rejonowego co do przebiegu poszczególnych przestępstw, których obrońca osobno nie podważył w pisemnej apelacji. To zaś, iż takie obowiązki orzeczone wobec oskarżonych, nie może oznaczać, że należy łagodzić orzeczone wobec nich kary pozbawienia wolności, bowiem kary i środki karne czy kompensacyjne realizują różne cele, przy czym cel penalny zastrzeżony jest przede wszystkim dla kary zasadniczej i jego osiągnięcie w realiach niniejszej sprawy wymagało – jak słusznie przyjął to Sąd Rejonowy – odpowiednio surowego ukształtowania tej represji.

Tym samym orzeczone kary i środki karne stanowią trafną prawnokarną reakcję na inkryminowane czyny i nie ma żadnych powodów, by ją w jakikolwiek sposób łagodzić w postępowaniu odwoławczym. Tylko bowiem taka reakcja może być uznana za adekwatną do zawinienia oskarżonych D. i R. C. oraz M. P. i społecznej szkodliwości ich czynów, tylko takie oddziaływanie zapewnia też należytą realizację dyrektyw wymiaru kary – w szczególności uwzględnia to, że nie mamy do czynienia ze sprawcami incydentalnych występów, lecz z osobami, które wzięły udział w całym zorganizowanym procederze, co wymaga szczególnie mocnego napiętnowania. Trudno w szczególności nie zauważyć, iż najsurowsza łączna represja karna w niniejszej sprawie nieznacznie przekracza połowę ustawowego zagrożenia karą za pojedyncze przestępstwo z art. 286§1 k.k. – i to przy braku obostrzenia, na jakie pozwalały: art. 91§1 k.k., art. 65 k.k. czy art. 64 k.k., tak więc wydaje się, że oskarżeni zostali potraktowani przez Sąd Rejonowy wręcz dość łagodnie.

Reasumując, Sąd Okręgowy poza jednym zarzutem apelacji prokuratora nie znalazł żadnych powodów, by zmienić zaskarżone orzeczenie w kierunku postulowanym tak przez obrońcę, jak i oskarżyciela, a tym bardziej – by uchylać wyrok w szerszym zakresie, niż zostało to uczynione w punkcie I, a w związku z tym **zaskarżony wyrok odnośnie D. C., R. C. i M. P. utrzymał w mocy.**

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy rozstrzygnął jak w pkt III wyroku, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Na koszty te złożyły się: opłata w kwocie po 400 zł od każdego z oskarżonych oraz kwota 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenia od wszystkich oskarżonych łącznie, czyli po 1/3 z 20 zł od każdego z oskarżonych, tj. po 6,66 zł. W szczególności trzeba tu podkreślić, iż w ocenie Sądu Okręgowego zasady słuszności, o których mowa w art. 633 k.p.k., przemawiały za obciążeniem całością kosztów oskarżonych R. C., D. C. i M. P.. Apelacja prokuratora miała bowiem znacznie węższy zakres, niż apelacja obrończa, a przy tym okazała się w części uzasadniona, zatem uznać trzeba, iż przegrywającymi sprawę w II instancji są oskarżeni i to oni winni ponieść całość kosztów procesu.

Dariusz Śliwiński Piotr Gerke Małgorzata Winkler-Galicka